

bestandigt maatte vedligeholdes, men at Indførelsen og Afgifterne tillige maatte fastsættes i Lighed med de for Gaardene i Dispositionen fatte Wilkaar. Vi indsee heelt vel, at en saadan analogist Fastfættelse har sine Banffeligheder, siden man ved Bevillingens Meddelelse undlod at give de bestemte Regler, men vi kunne ikke forfølge, at der efter vor Overbeviisning her er et Retfærdighedskrav paa en saadan forholdsmæssig Begrændsning af Afgifterne.

Ligesom vi troe, at Rentekammeret, hvis det overhovedet kunde give Magelægsstilladelsen, burde have betinget de fornødne Wilkaar i denne Henseende, saaledes kunne vi ikke andet end udtale den Formening, at den i Skrivelse af 26de Jan. 1805 indeholdte Tilladelse ikke synes at kunne forenes med Dispositionen af 1780; at Rentekammeret dengang ikke fandt Anvendelsen af Frd. 15de Juni 1792 og den deraf følgende Nedlæggelse af Bondejord for uovereensstemmende med Dispositionen, fremgaaer jo vistnok tydeligt deraf, at Rentekammeret i den samme Skrivelse, hvorved Tilladelsen gaves, paalagde Amtmanden at vaage over Dispositionens Overholdelse. Forfaavdi Kammeret iøvrigt i Skrivelse af 1805 har henviist til Dispositionens Overholdelse, da skønne vi ikke rettere, end at der herved maa være stgnet deels til Høveribestemmelserne, deels til Vedligeholdelsen af de Huse, der skulde oprettes, samt til Fastfættelsen af de Afgifter, der tages af disse nye Huseleiligheder, i Overensstemmelse med Dispositionens Aand.

Paa den Tid, da Magelægsagen og Udparcelleringsagen afgjordes, forelaae den danneffoldste Disposition Rentekammeret. Anderledes stiller Sagen sig 1827—1831, da Nedlæggelse af Bøndergaard i Allindemagle var under Forhandling. Den constituerede Amtmand har erklæret, dengang ikke at have kjendt Dispositionen, og i Rentekammerets Forestilling er der ikke taget nogetsohmest Hensyn til samme. Hans Majestæt kunde aabenbart efter vor tidligere Statsforfatning, saasandt han kunde undtage hvad og hvem han lystede af Lovens almindelige Befaling, have undtaget de 14 Gaarde i Allindemagle fra Dispositionen af 1780; men det er vist, at denne reistfrænkende Hensigt ikke

tør tillægges Hans Majestæt hoiselig Kong Frederik den Sjette, naar det ikke umistkjendeligt fremgik af hans Resolution, at det var hans Hensigt at sætte sig ud over den Stadsfæstelse, der i 1780 var givet den Danneffoldste Disposition. Det er derfor uden Tvivl med Føie antaget saavel af Justitsraad Garhoff, allerede i hans Erklæring i 1834 over en Bepværing fra Godsets Bønder, navnlig Ole Griffen, over Dispositionens Tilfidesættelse, og i en Erklæring afgiven i 1849 i Anledning af Proc. Christensens Andragende, som af den den nuværende Indenrigsminister (Lidende for Forhandlingerne i Folkethinget Side 1845, jfr. Side 1837—1838), at Bevillingen af 1831 ikkun dispenserer fra det almindelige Forbud mod Bondejords Nedlæggelse, ikke fra det særegne Forbud, der maatte indeholdes i locale Love. Rentekammerets Fremgangsmaade i denne Sag bliver alligevel uforklarlig. Da en Begjæring om 14 Gaardes Nedlæggelse var fremkommet i 1812, ledsaget af et Tilbud om at oprette fra 30 til 40 nye Huse og Boelsteder, affloges den. I 1827 fremkommer nu en Begjæring om 5 Gaardes Nedlæggelse med Tilbud om at oprette 2 Huse med passende Tillæg for hver Gaard, der nedlægges. Efter 4 Mars Betænkning bevilges ikke dette, men de 14 Gaardes Nedlæggelse indtil 100 Ldr. Gld., imod at oprette 28 Huse, og det uagtet det samme Document, som paaberaabes i 1831, nemlig Kong Frederik den Fjerdes Brev af 1721, ogsaa var paaberaabt i 1812. Her er det nu dobbelt beklageligt, at Hans Majestæts Opmærksomhed ikke er bleven henledt paa Dispositionen af 1780 og de senere Adkomstdocumenter til Skjoldnæsholm, thi hvad enten man forstaaer Kong Frederik den Fjerdes Benaadningsbrev paa samme Maade som Amtmand Stemann i 1812 og den constituerede Amtmand Garhoff i 1827, for hvilken Opfattelse det ogsaa taler, at Grey Danneffold i 1721 fik Bederlag for den Sum, hvorom tales, ved Skattefriheden alene, saa at Tilladelsen til at oprette en Hovedgaard af den skattefrie Bondejord var en Tillægsbetaling, der ei kan have Formodningen for sig*), eller man troer at maatte bifalde

*) Vilde man sige, at dette Bederlag er blevet ufuldstændigt ved Forordningen af 1ste Decbr.